

Quan l'art clàssic es transforma en rebel·lió i poesia

Guillermo Altarriba · @GuilleAltarriba

#JosepMadaula #Art

PINTURA Artista honest, el sabadellenc Josep Madaula reté l'espurna als ulls. Amb 61 anys, segueix combinant les classes a la Massana amb la seva aposta ferma per la pintura al natural

Una pinzellada pot ser una frontera. Entre l'abstracció i la figuració, entre l'art conceptual i l'art tradicional. Entre el fred intel·lectual dels museus d'art contemporani i el món càlid, íntim, de l'estudi d'un pintor d'ofici.

Pinzellades com aquestes componen –com un teixit de terres, pigments i oli– els quadres del sabadellenc Josep Madaula, que està enamorat de la pintura des que, amb 12 anys, va pintar la seva primera obra. “Continuo lluitant

per la pintura del natural, tot i que ara als pintors ens veuen desfats”, reivindica Madaula. Amb 61 anys continua vivint-ho amb la passió del primer dia. “Pintar de la realitat és com escriure poesia –reflexiona–; és un llenguatge tan directe i tan senzill que capta la teva manera de ser, la teva empremta personal”.

Malgrat tot, Madaula no sempre va ser així: al principi, es va dedicar a buscar. Va fer il·lustracions, escenografia teatral, instal·lacions, pintura abstracta... fins que va tenir una *epifania*. “Va arribar un punt, als anys 90, en què veia que em repetia, que el meu art no acabava de funcionar i que emprava sempre la mateixa gamma de colors”, recorda, i continua explicant la solució: mirar cap a fora.

Va recordar que, durant el seu període de formació a l'Escola Industrial d'Arts i Oficis de Sabadell, el seu mestre –l'Alfons Gubern– els treia a la natura a pintar. “Intuïtivament, la meua paleta es va fer més rica; em vaig adonar del diàleg a tres bandes que s'establia entre mi mateix, la pintura i allò que estava representant”.

Des de llavors Madaula no ha deixat mai d'explorar aquesta via, retratant als seus quadres la realitat sabadellenca i quotidiana del seu voltant. Salons, patis interiors, carrers, mirades: la ciutat es fragmenta i apareix als quadres de Madaula com una model experimentada. Però, per què Josep Madaula sempre retrata Sabadell? “És allò que tinc més a prop: fa 30 anys que imparteixo classes de dibuix i pintura a l'Escola Massana i tinc una família, així que no puc anar gaire lluny a pintar”, reconeix amb un somriure. Tot i així, defensa que a través dels detalls s'arriba a allò universal. “El tema és una excusa: la intenció és transcendir la realitat que es posa davant”. Per això, conclou, segueix tenint sentit anar als museus a veure l'obra dels grans mestres, i no pel que tenen les seves obres de document històric.

Josep Madaula

A dalt, Josep Madaula al seu estudi. El pintor va néixer en una família d'artistes: net de manyà, germà d'actor i pare d'un fotògraf i un actor. A sota, detall de la seva mà pintant un quadre
/ LLUÍS FRANCO

I ara? La seva propera exposició –cap a Setmana Santa, a la Galeria Sis de Sabadell– no serà pas l'última. “Encara vull fer moltes coses, no puc distreure'm! Em jubilaré de fer classes, però mai deixaré de pintar”